

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3034/2019
27.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Божицара Вујичића и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високог савета судства, Основног суда у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2694/18 од 15.04.2019. године, на седници одржаној 27.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2694/18 од 15.04.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2694/18 од 15.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 302/17 од 26.04.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужили исплати на име новчаног обештећења за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању И 1281/05 и то: на име разлике зараде и накнаде зараде за фебруар, март, април и септембар 2003. године, август, септембар и октобар 2004. године износ од 4.671,91 динара, од 01.05.2003. године до 31.08.2003. године, и од 01.10.2003. године до 31.07.2004. године износ од 86.047,97 динара, све са законском затезном каматом почев од 01.02.2005. године до коначне исплате; на име трошкова парничног поступка износ од 15.820,80 динара, са законском затезном каматом почев од 15.08.2005. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужена да јој на име трошкова парничног поступка на износ од 15.820,80 динара, плати законску затезну камату почев од 14.06.2005. године до 15.08.2015. године, као и целокупан износ од 7.088,00 динара на име трошкова извршног поступка са законском затезном каматом почев од 22.08.2005. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужили на име трошкова поступка плати износ од 13.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 2694/18 од 15.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у обавезујућем делу у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у одбијајућем делу изреке, тако што је обавезана тужена да тужиљи на досуђени износ накнаде имовинске штете на име трошкова парничног поступка од 15.820,80 динара, плати законску затезну камату и за период од 14.06.2005. године до 15.08.2015. године, као и да тужиљи плати на име накнаде имовинске штете на име неисплаћених трошкова извршног поступка износ од 7.088,00 динара са законском затезном каматом почев од 14.12.2017. године, као дана подношења тужбе до исплате, док је део тужбеног захтева за законску затезну камату на износ накнаде штете од 7.088,00 динара за период од 22.08.2005. године до 13.12.2017. године до исплате, одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијене су као делимично неоснована жалба тужиље и жалба тужене и првостепена пресуда у делу изреке којим је одлучено о накнади парничних трошкова потврђена. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 12.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке о трошковима до исплате, док је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен као неоснован.

Против другостепене пресуде, заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14). Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. Решењима Апелационог суда у Нишу на која се у ревизији позива, укинута су првостепене пресуде због битних повреда одредаба парничног поступка. Решења Вишег суда у Лесковцу, на која се ревизијом указује, не односе се на исти чињенични и правни основ као побијано решење, с обзиром да се односе на повреде права на суђење у разумном року у стечајним поступцима. Сентенца из решења Врховног касационог суда Ржг 1071/2015, на коју ревизија указује, односи се на накнаду материјалне штете по захтеву за заштиту права на суђење у разумном року, према тада важећим одредбама Закона о уређењу судова, а не на накнаду материјалне штете у парничном поступку, која је досуђена применом Закона о заштити права на суђење у разумном року и то у ситуацији када је утврђена повреда права на суђење у разумном року у извршном предмету у коме је извршни дужник друштвено правно лице, као у конкретном случају. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора

побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбом поднетом 14.12.2017. године тужилац је тражио накнаду материјалне штете у укупном износу од 113.628,78 динара што је и вредност побијаног дела правноснажне пресуде.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић